

Verlangend naar later

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief

Liefde zonder grenzen

Nog één keer

Die ene zomer

Een nieuw begin

Alle maskers af

Volg je hart

Rosaline van Weedijk

Verlangend naar later

8

Copyright © 2012 Rosaline van Weedijk en
Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Typografie en zetwerk: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5382 9

NUR 343

Hoofdstuk 1

Alles draait, maar ik zit stil, geloof ik. Ergens klinken stemmen en ze galmen. Of nee, het zijn lachende vrouwen. Lachen ze om mij? Ik zie een witte tegelvloer, daarop een leeg glas met een parasolletje en een afgekloven limoenpartje erin.

Ik kom langzaam terug. Mijn hoofd hangt naar beneden en lijkt aan mijn nek te trekken. Op mijn knieën dansen wat verdwaalde haartjes die ik vanochtend gemist heb met scheren. Een gelige panty, afgestroopt en hangend op gezwollen enkels. Die kocht ik vanmiddag van mijn laatste geld omdat ik eens iets anders wilde voor vanavond, iets spannends en on-Meikes. Niet zo zwart en doorsnee. Het lijkt belachelijk nu; alsof ik mijn benen in een pot mosterd heb gedoopt. Mijn enkels zijn gezwollen door de pumps. Ook nieuw, ook gekocht voor vanavond.

Ik ben Meike en ik ben een mislukkeling. Ieder-

een weet het. Ooit was ik een succesvolle fotografe in spe en nu ben ik een niemand zonder baan. Ik versta niet wat de vrouwen zeggen, maar aan hun tikkende hakken hoor ik dat ze gaan. Met een stuk wc-papier dep ik mijn voorhoofd af, moeizaam trek ik mijn panty omhoog, ga staan en spoel de wc door.

Ik houd mijn polsen een halve minuut onder het stromende water terwijl ik in de spiegel mijn gezicht bekijk. Mijn mond staat open en een stukje lamme tong is zichtbaar. Gatver. Lippenstift dringt samen in de groeven van mijn lippen. Rode aders bezoeken via kronkelweggetjes door het oogwit mijn doffe, groenbruine iris. In een ooghoek heeft oogpotlood zich opgehoopt. Mijn bruine haar zit half vast en half los, terwijl het eerder nog in een sierlijke knot ergens boven op mijn hoofd moet hebben gezeten. Komt dit nog goed?

Ik neem een slok water. Vanochtend had ik best zin in de reünie gehad. Ik zou oud-klasgenoten lachend te woord staan. Ik zou ze vertellen dat ik nu even geen baan had, maar wel ambities en grootse plannen. Ze zouden bewonderend naar me kijken en denken: wat ziet Meike er goed uit, is ze afgeval- len? Maar mijn ego is daarnet luidruchtig in elkaar gekletterd, en er was niet eens zoveel voor nodig ge-

weest. Voorzichtig veeg ik de vrouw die eerder vandaag nog glimlachend terug had gekeken bij elkaar. Een teug adem, nieuwe lippenstift, oogpotlood, haar omhoog en schouders recht.

Een uur eerder liep ik nog zelfverzekerd op mijn nieuwe schoenen de aula van mijn vroegere foto-academie binnen. In het midden van de zaal hing een vrolijk gekleurd spandoek: WELKOM TERUG, KLAS VAN 2010. En de wat macabere ondertitel: TWEE JAAR LATER... HEEFT DE TOEKOMST GELACHEN? Anne Marijn, een blondine van het type Brigitte Bardot, let wel: in haar jonge jaren, zag me als eerste.

‘Deksels, wat héérlijk dat je er bent, zoet poppedijntje! Kijk eens om je heen! Een huis vol feestgedruis!’

Met een glas wijn in haar linkerhand omhelsde Anne Marijn me en ze gaf me zo’n bespottelijke luchtkus – het smakgeluid zweefde ergens tussen mijn oor en mijn wang en haar lippen raakten mijn huid geen seconde aan. Haar zoete parfum benam me de adem. Ik was het glad vergeten, waarschijnlijk had ik het verdrongen, maar ik herinnerde me meteen weer hoe het was toen we nog samen studeerden, twee jaar geleden. Hoe gekunsteld ze zich

gedroeg als iemand het klaslokaal binnenkwam. Hoe ze sprak met haar opmerkelijke vocabulaire en grote uithalen en hoe niemand er ooit een speld tussen kreeg als zij aan het woord was. Niet dat iemand dat wilde, vooral mannen hingen stevast aan haar lippen. Haar nog altijd goed geproportioneerde lippen. ‘Och popje, wat zie je er goed uit.’ Ze liet haar blauwe ogen over mijn heupen glijden. ‘Als iemand die extra kilo’s kan hebben, dan ben jij het wel.’

Verdomme. Ergens diep vanbinnen hamerde nu een venijnig mannetje tegen mijn hart. Ik slikte en Anne Marijn ging door.

‘Wat doe je zoal? Meikelief, onze sterstudente,’ en ze keek naar de mensen, vooral oud-klasgenoten, die zich inmiddels om ons heen hadden verzameld. Ik geloofde niet dat haar interesse op enige wijze gemeend was, mensen zoals zij voeren vierentwintig uur per dag een toneelstuk op.

Met mijn antwoord gooide ik mijn eigen ruiten in en was de avond definitief verpest. ‘Het gaat wel goed, hoor. Ik ben op zoek naar een baan, nu is er even niets. Maar daardoor heb ik wel veel tijd om na te denken over de toekomst. En zo.’

En zo? Lekker krachtig, dombo. Het lukte me niet om mijn adem te reguleren, maar hortend sprak ik toch maar door, linea recta de afgrond in. ‘Af en toe

heb ik een opdracht. Freelance, wel leuk. En jij?' Onopvallend zoog ik lucht naar binnen.

Anne Marijn nam een slok wijn, likte over haar lippen en stak van wal. Iets met de Nederlandse *Vogue*, staffotograaf, altijd druk, je kent het wel. En, terwijl ze zich weer tot de groep richtte: 'Oneerlijk hè, dat je zoals Meike cum laude kunt slagen en dan toch geen werk kunt vinden.'

In godsnaam, laat dat mens haar smoel houden, dacht ik, en probeerde gauw van onderwerp te veranderen. 'Ik ga naar de bar, jullie nog iets?'

De rest mompelde, wat ze zeiden weet ik niet. Ik kon alleen denken aan iets wat – wat in godsnaam? – de vernedering ongedaan zou maken of mijn afgang tenminste zou verzachten. Aan de bar bestelde ik een gin-tonic. Fris, fruitig, verlammend, dat had ik nodig. In een donkere hoek van de zaal maakte ik mezelf onzichtbaar en stampte ik met het roerstokje venijnig de limoen kapot. In één teug dronk ik het glas leeg en in de luwte van het feest werd het kalmer in mijn hoofd.

Vorige week was ik ontslagen. Ik werkte als receptioniste bij *Middagnieuws*, 's lands grootste dagkrant. Niet ideaal, liever was ik er staffotograaf geworden, maar ik zat wel dicht bij het hol van de leeuw. De maanden na mijn afstuderen bruiste ik

van de energie en had ik doldwaas ruim dertig open sollicitaties naar bladen en tijdschriften van mijn gading gestuurd. Met elke reactie die mijn mailbox vulde, voelde ik me lamclendiger. *Met plezier hebben we uw portfolio bekeken, helaas hebben we nu geen ruimte voor nieuw talent.* Bla, bla, bla. Toen ik de vacature voor receptioniste doorgestuurd kreeg, besloot ik: dan dat maar. Misschien zou ik op deze manier een netwerk kunnen opbouwen. Het was best leuk. Ik werd beter in Angry Birds, facebookte wat af, deed aan grappen en grollen met redacteurs en nam en passant de telefoon op. Maar voordat ik goed en wel doorhad welk doorkiesnummer bij wie hoorde, kreeg ik te horen dat ik moest gaan. Bezuinigingen. Een stagiair zou mijn werk overnemen.

Ik liep terug naar de bar en bestelde nog een gin-tonic, en nog één, en nog één. Terwijl het rustiger werd in mijn hoofd wipte ik mijn schoenen uit, met een zachte tik raakte de rechter de pot van een afgrijselijke nepplant, een soort treurige palmboom. 'Proost,' zei ik in het luchtledige. De drank hielp voor even, daarna deed ik moeizaam mijn schoenen aan en wankelde voorzichtig naar de wc, waar het even zwart werd voor mijn ogen.

Wanneer ik terugkom in de zaal, is alles nog net zoals een halfuur geleden. Drinkgelag en krachttermen, zoals dat gaat wanneer mensen met een gezamenlijk verleden elkaar weer zien en zich tegelijkertijd laten vollopen. Niemand heeft me gemist of laat het merken. Ik moet mezelf tegenhouden om niet meteen rechtsomkeert te maken. Ik verlang naar thuis, op de bank met een fles cola light, een zak kaaschips en die film over die vampier en dat intense meisje die ik gisteren heb gedownload – god, hoe heet die nou ook al weer? Het draaien in mijn hoofd is gestopt, maar mijn hersenen zijn nog niet bij volle kracht.

Van tevoren had ik geweten dat deze reünie confronterend zou worden, dat mensen zouden vragen naar wat ik nu deed en dat ik dan moest zeggen dat ik ‘soort van’ werkloos was. Maar ik had gedacht en gehoopt dat de rest het net zo moeilijk zou hebben. De economie was toch in crisis? Mensen met een zogeheten creatief beroep zijn dan als eerste de pinneut. Toch?

Ik kan nog niet weg, want ik moet eerst de scherven van mijn ego bij elkaar vegen. Ik moet laten zien dat er nog een toekomst voor mij is, dat ik heus niet zielig ben. Dat ga ik doen door te lachen, te dansen en door een indruk achter te laten die bewijst dat

ik iemand anders ben dan het hortende en stotende vrouwmeisje van daarnet. Misschien moet ik iemand vinden die ook mislukt is? Gedeelde smart is halve smart. Een joviale stem brengt me terug naar het nu, weg uit mijn overpeinzingen.

‘Meike! Jezus, wat heb ik jou gemist.’

‘Thomas!’

Dankbaar geef ik hem een dikke knuffel. Thomas is het sprankje hoop aan de horizon. Mijn maat tijdens de studie. Hoe noem je dat? Rots in de branding? Een beetje zoetsappig, maar wel waar. Als ik zo gestrest was dat ik zin had om mensen van roltrappen te duwen, zorgde hij voor een gevarieerd chocoladeassortiment. Ooit was er bijna iets tussen ons gebeurd, mijn lippen op die van hem, zoekend naar een ingang, maar er was iemand de kamer binnengekomen en hij had me van zich afgeduwd. Een maand later was ik verliefd geworden op iemand anders en Thomas ontdekte zijn voorkeur voor mannen. Gek genoeg was het nooit ongemakkelijk tussen ons geweest, we zagen elkaar regelmatig en maakten al vrij snel grapjes over ‘de situatie’ die er tussen ons was.

‘Ga van me af, Meike! Er komt iemand aan!’ riep hij steevast als we ergens samen waren en hij iemand hoorde naderen. Nog voor ons afstuderen

was Thomas samen met zijn vent naar een dorp tien kilometer buiten de ring verhuisd. 'Ik was het gepeupel van de stad zat,' was de verklaring die hij gaf.

Ik ontspan, want Thomas kan me redden. Als hij praat kom ik tot rust en lijkt alles minder ingewikkeld. Zo is het altijd geweest. Ik vertel hem in rap tempo wat er is gebeurd en zijn reactie voldoet aan mijn verwachtingen.

'Och, laat dat mens toch. Misschien wordt ze daar bij dat blad wel als voetveeg gebruikt, weet jij veel. Trouwens, heb je de Nederlandse *Vogue* gezien? Dat blad ziet er echt niet uit. Het staat bol van Nederlands amateurisme en kneuterigheid. Op de Britse *Vogue* prijkt Kate Moss, op onze cover staan drie van die guitige vrouwen die net van de Libelle Zomerweek lijken te komen. Sorry schat, ik dwaal af. Ik bedoel maar te zeggen dat niets is wat het lijkt.'

De verkrampte spieren in mijn nek die ervoor zorgden dat mijn schouders twee centimeter hoger waren dan normaal raken los, maar ik ben nog niet overtuigd. Ik staar vervuld van schaamte naar de grond.

'Ik ben zo'n mislukkeling, niet te geloven. Thomas, ik heb net drie gin-tonics achterovergekiept. Stom hè?'

Ik merk dat ik nog met een dubbele tong praat.

Het water dat ik heb gedronken heeft wel iets geholpen, maar niet volledig. Thomas wuift mijn bekentenissen weg.

‘Mens, neem het ervan. *Who cares*. Het is gratis, toch? En je bent geen mislukkeling, maar *in between jobs*. Klinkt veel beter.’

‘Thomas, mijn vorige “job” was receptioniste bij een krant waar ik eigenlijk fotograaf had willen zijn. En daar ben ik ook nog ontslagen,’ stribbel ik tegen.

Thomas steekt zijn vinger in zijn keel en doet alsof hij kotst. Daarna slaat hij zijn arm om me heen. ‘Genoeg gepruild. Je bent veel mooier als je lacht. Buiten een peuk roken?’

Een jaar geleden ben ik radicaal gestopt, daarvoor rookte ik een pakje per dag, maar op een bepaald moment werd ik misselijk van mezelf, van de verschromelde tabakslucht die om me heen hing als ik ’s ochtends wakker werd en van mijn zielige afhankelijkheid. Maar vandaag mag ik weer even van mezelf, bij wijze van troostvoer. Nood breekt wet, zoiets. Vanaf morgen zal ik weer braaf zijn. Buiten steken we de ene sigaret met de andere aan.

Thomas is gelukkig, vertelt hij. Hij woont in een kast van een huis; zijn vriend is vastgoedhandelaar en als een van de weinigen profiteert hij wel van de economische crisis. Een ingewikkeld verhaal,

iets met een slimme deal. Thomas maakt er niet te veel woorden aan vuil, hij neemt het leven zoals het komt. Een carrière heeft hij niet, maar dat komt nog wel, of niet, en in het laatste geval kan het hem niet zoveel schelen. Als hij maar mag doen wat hij leuk vindt: foto's maken.

'Drie dagen in de week werk ik als postbode. Daarmee betaal ik het broodnodige en de rest van de week maak ik foto's. Ongedwongen, onbezonnen. Klink ik nu als een *fucking* hippie? Sorry. Maar het is zo lekker.'

Ik kijk hem schaapachtig aan en laat zijn woordenstroom over me heen regenen.

Hij ontvouwt zijn plan voor mijn leven. 'Waarom zoek je niet gewoon een baantje in de buurt, bij de lokale bakker? *Who cares* dat het niet is wat mensen van je verwachten. Ga je daar een paar dagen werken en in de resterende tijd maak je foto's en zoek je je droombaan. *Simple as that.*'